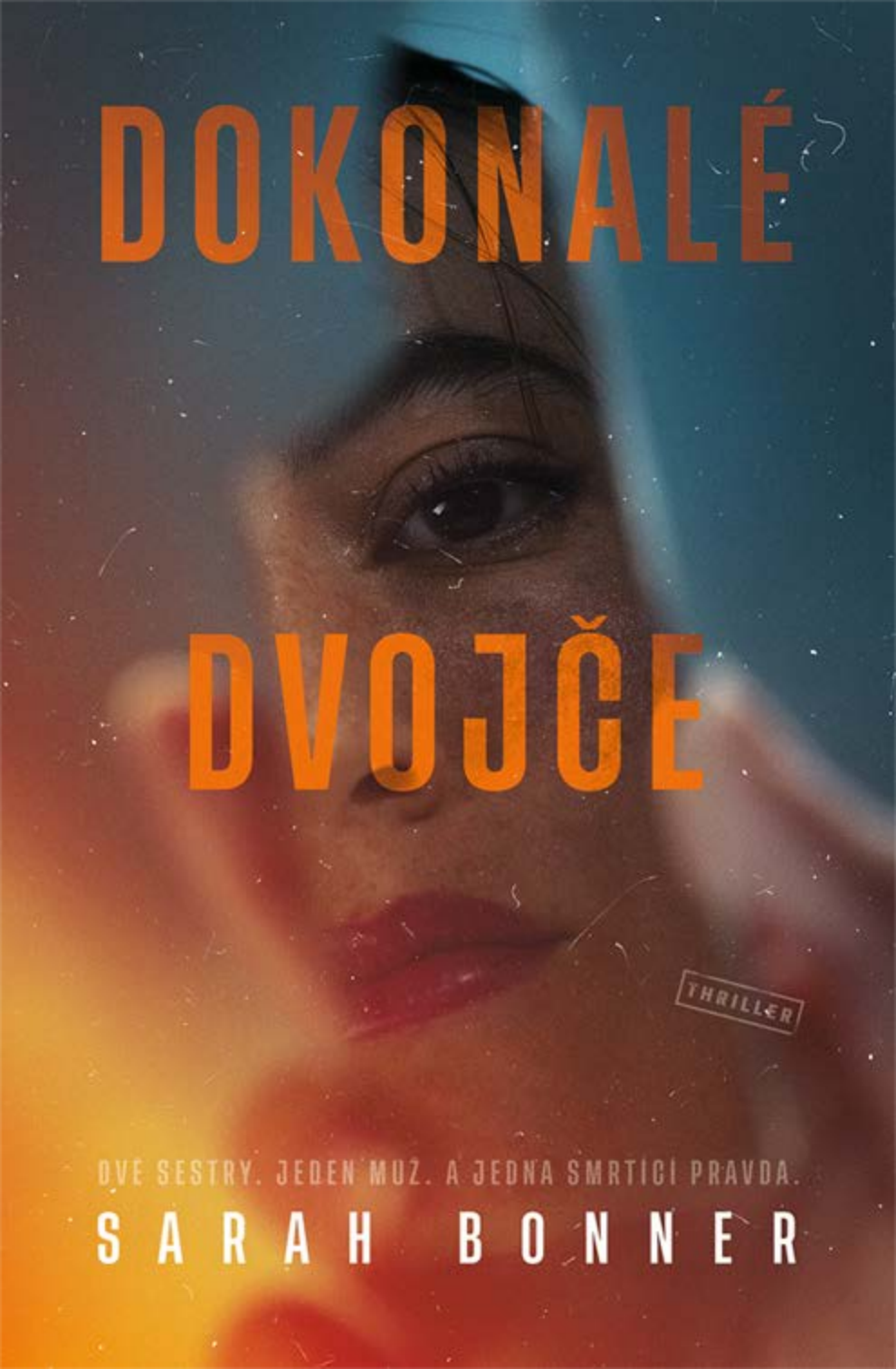

DOKONALÉ

DVOJČE

THRILLER

DVE SESTRY. JEDEN MUŽ. A JEDNA SMRTÍCI PRAVDA.

S A R A H B O N N E R

DOKONALÉ DVOJČE

Copyright © Sarah Bonner 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4950-8 (pdf)

DOKONALÉ DVOJČE

S A R A H B O N N E R

přeložila Hana Ferstl

VENDETA

OBSAH

ČÁST PRVNÍ	7
<i>Megan</i>	
ČÁST DRUHÁ	151
<i>Chris</i>	
ČÁST TŘETÍ	213
<i>Leah</i>	
ČÁST ČTVRTÁ	249
<i>Jeremy Crumpton</i>	
ČÁST PÁTÁ	295
<i>Megan</i>	
PODĚKOVÁNÍ	300

*Mámě a tátovi,
neboť mě přiměli uvěřit tomu,
že dokážu cokoli*

ČÁST PRVNÍ

Megan

KAPITOLA PRVNÍ

Nevzpomínám si, že by můj manžel tuhle fotku udělal. Ležím na ní ve spodním prádle na naší posteli a se zavřenýma očima se pro sebe usmívám. Je to určitě naše postel – s tou koženou čalouněnou pelestí, kterou musím neustále otírat, jinak je tak zaprášená, že byste si mysleli, že jsem celý rok neuklízela. Bílé povlečení s malými modrými pomněnkami jsem koupila minulý měsíc v lednových výprodejích. Kvítky dokonale ladí se zářivě modrou podprsenkou a kalhotkami, které mám na sobě.

Až na to, že žádné zářivě modré spodní prádlo nevlastním.

Chris je stále ve sprše; pobrukuje si nějaký příšerný sladák a cáká vodu po celé koupelně. S nastraženýma ušima prohřívám horní zásuvku prádelníku, vysypávám obyčejné černé a tělové kalhotky na podlahu a až zezadu vylovím ty odvážnější kousky. Najdu červenou krajkovou soupravu, která nespátřila světlo světa už pěkně dlouho... No, asi rok? – Nevím; tak dlouho to určitě být nemůže, i když nějaká doba už to bude. Ale nic modrého tam není. Nacpu věci zpátky, ucítím však někoho za sebou. Otočím se, abych stanula tváří v tvář svému manželovi, celému mokrému ze sprchy a s vlasy, které mu spadají podél obličeje.

„Vždycky se mi líbily ty červené.“ Líně se na mě pousměje a ručník si s nebezpečnou nenuceností drží kolem pasu, jako by mu mohl kdykoli spadnout. Zvedne obočí a téměř neznatelně zavrtí boky.

Zrudnu a odvrátím pohled. Snažím se ignorovat, jak za mnou postává, zatímco dál cpu všechno zpátky do zásuvky a jeho pohled se mi vpaluje do zátylku.

„Hledala jsi něco?“ zeptá se.

Pořád klečím s odvrácenou tváří před šatníkem a zavrtím hlavou. „Nic důležitého.“

„To není nikdy,“ povzdechne si Chris, sebere z postele telefon a odšourá se k malé šatně.

V našem manželství bývaly doby, kdy bych se natáhla a ten ručník mu strhla; kdy bych vklouzla do červené krajky vyku-
kující z fádniho moře černého a tělového mikrovlákn a bavlny; kdy bych ho naháněla po domě.

Místo toho popadnu telefon a začnu si procházet vlastní fotky. Hodně fotím – pomáhá mi to vzpomenout si. A potvrdit si věci. Zdokumentování každého oblečení mi pomůže spojit si vzpomínky na to, co jsem v tu chvíli dělala, s pocitem určitých látek na kůži: jestli jsem na sobě měla bavlnu, nebo hedvábí, nebo kousavý svetr, jako je ten světle fialový, který jsem si koupila loni a který pořád nosím, i když mi v něm při příliš rychlém pohybu naskakuje husí kůže.

Znovu procházím album věnované nákupům: poslední týden, pak poslední měsíc; ale po zářivě modré krajece ani stopy. Takové prádlo jsem si rozhodně nekoupila. A určitě bych si snad pamatovala, že jsem ho nosila. Pamatovala bych si, jak jsem s lehkým úsměvem ležela na posteli a s jedním prstem laškovně zaháknutým za okraj kalhotek čekala, až mě vyfotí.

Je docela možné, že ten komplet koupil Chris a já jsem si ho pak oblékla kvůli němu, příliš zaujatá okamžikem a faktem, že mi manžel konečně věnoval tolik pozornosti, abych mu vyšla vstříc. Ale jsme spolu už čtyři roky, a spodní prádlo

mi koupil jen jednou. Byla to cudná bílá souprava na naši svatební noc. A od té doby už nic.

Ledaže by se mnou chtěl vyjebat. Už zase.

Myslí si, jak je chytrý, ale já ho stejně nakonec nachytám. Jeho hra na „starostlivého manžela“ začíná pokulhávat. Vím, že alespoň za některými mými „zapomnětlivými epizodkami“ stojí on, i když to zatím nemůžu nijak dokázat.

Slyším ho, jak si tím svým nesnesitelně akurátním způsobem vaří v kuchyni kávu. Všechno pečlivě odměřuje, jako by byl nějaký chemik v laboratoři. Vždycky se zatváří zděšeně, když do hrnku nasypu instantní granule a zaleju je vroucí vodou. Ještě horší je, když doleju studenou vodu, abych mohla vypít kafe rychleji. Začnu se mu přehrabovat v šuplících. Je pořádkumilovný, a tak jdu pomalu, opatrně, abych za sebou nezanechala nepořádek. Žádná modrá krajka. Něco tak malého by se však dalo schovat snadno, a já nemám čas pročesávat celý dům.

Chtěl, abych tu fotku našla? Nechal snad telefon přímo tady na polštáři schválně, když se sprchoval, protože věděl, že neodolám, abych se alespoň trošku nekoukla? Protože věděl, že ho poté, co jsem na něj minulý týden ohledně svého soukromí sama vyjela, nebudu moct osočit? Ať si políbí prdel.

Zanechávám hledání a pádím dolů do kuchyně v naději, že zahlédnu, co má za lubem. Smaží palačinky – ty malé, americké, s bublinkami na povrchu, lehké a nadýchané – a přitom si pobrukuje písničku, kterou odněkud znám, nemůžu si však vybavit její název: matně si vzpomínám, jak jsme ji zpívali v autě a já cítila vítr čechrající mi vlasy. Vzduch je slavný, chladivý. Psal se rok dva tisíce dva. V létě jsme s Leou jely na školní výlet do Dublinu, hodiny a hodiny v přeplněném autobuse – zoufale se mi chtělo na záchod. Druhý večer se Leah seznámila se dvěma kluky, kteří nás vzali na projížďku v kabrioletu jejich táty. Vyvezli nás pryč z města, přes dřevěný most na dlouhou písčnou pláž v Dollymountu. Leah

odešla s jedním z těch kluků a mě nechala s jeho kamarádem – nebo možná bratrem, už si to moc nepamatuju. Snažila jsem se navázat zdvořilou konverzací a nepředstavovat si, co dělá moje dvojče za převlékárnou pro muže.

„Nechtěla bys...“ ozval se ten, se kterým jsem zůstala, a ukázal směrem k převlékárně.

„Mám přítele,“ odpověděla jsem upjatě. Čekala jsem na toho pravého kluka a na pravý čas.

Chris prostřel stolek v rohu kuchyně a na něj dal french press konvičku s kávou a několik bílých květín ve štíhlé váze. V té, kterou jsem koupila zároveň s pomněnkovým povlečením, se dvěma měkkými šedými polštáři do obývacího pokoje a se sadou nových ručníků. Od všeho mám fotografii. Na Chrise můj výběr dojem neudělal – to jsem však od něj ani nečekala. Kvůli ručníkům jsme se pohádali. Jeho matka nám nějaké koupila jako svatební dar. Ty jsem ale musela vyhodit, protože jsem je omylem ušpinila barvou na vlasy a neměla jsem dost odvahy mu to říct. Myslela jsem si, že je nahradím stejnými, že je můžu schovat do skříňky, a jemu to nedojde. On si toho ale okamžitě všiml. Samozřejmě že ano; vždycky si všimne, když něco není na svém místě. Od té doby, co jsme se sestěhovali, kolem něj chodím úzkostlivě po špičkách a dbám na to, aby bylo všechno tak, jak má být. Dokonce dávám pozor, aby byl toaletní papír do držáku vložen „správně“. I myčku plním podle jeho přesných požadavků, protože vím, že by si ve zlomku vteřiny všiml, kdyby něco bylo na nesprávném místě a kdyby to vybočovalo z řady, bylo mimo řád, který zavedl ve světě kolem sebe. Obvinil mě, že jsem lajdák. Že zapomínám. Že jsem nešťestí. „Stejně jako tvoje matka.“

Pattersonovi jsou stíženi kletbou. Ale já se jí nenechám ovládat, nepodlehnu jí jako moje matka, nenechám ji, aby mě spláchl a všechno utopila, jako to udělala ona, když mě a mou sestru nechala sobě napospas, zatímco ona sama šla ke dnu.

Zatímco si nalévám kávu, sleduju, jak Chris nakládá na talíř palačinky a polévá je trochou javorového sirupu. V jeho pohybu je pružnost, kterou si obvykle nechává pro zvláštní příležitosti, a s natrénovaným rozmáchlým gestem mi palačinky naservíruje.

„Tadá!“ řekne. „Palačinky pro mou krásnou ženu!“ Políbí mě na tvář a zazubí se na mě. Usměje se ještě zářivěji, když ze zásuvky vytáhne ubrousky a jeden mi rozbalí do klína. Ubrousek je zářivě modrý. Zatímco si nabírám sousto, pozoruju ho. Jako bych v ústech měla sklo. Taky mě pozoruje, v koutku úst mu lehce cukne. Provokuje mě. Zase.

„Jsi v pořádku, Meggie?“ Z jeho hlasu ukapává starostlivost. „Je něco s těmi palačinkami? Sotva ses jich dotkla.“

Hromádka přede mnou jako by se ve slabém slunečním světle, pronikajícím oknem, třpytila. Sklo v mých ústech se rozpouští na popel; cítím snad na jazyku mandle?

„Sním je, jestli je nechceš,“ řekne Chris a zastaví se vidličkou nad mým talířem. Přistrčím je k němu. „Máš strach vidět se s mámou?“

Ne, samozřejmě že ne! chce se mi na něj křičet. Proč bych se měla bát vidět svou mámu? Která vůbec netuší, kdo jsem, a která mi říká „Leah“ pokaždé, když se přemůžu a na tom hrozném místě ji navštívím. Místo toho se usměju a šeptnu: „Trochu.“

„Budou s tebou, Meggie. Tohle zvládneme. Společně.“

Máma žije na okraji vesnice Wotton nedaleko Dorkingu. Dům je nádherný, tyčí se za ním vrcholky North Downs, což je rozlehlá oblast plná ovocných stromů a stinných zákoutí ideálních pro letní čtení. Až na ostatní obyvatele a důvod, proč tam žijí, by to byla idylka. Někdy si dokážu představit, že je všechno v pořádku, že se jen scházíme u hrnku čaje na pozemcích starého honosného sídla, jako to dělávají některé mé kamarádky se svými matkami. Příjemný den na nějakém krásném výletě. Ale většinou jsou naše návštěvy v Jonasově

ústavu přerušovány křikem ženy z vedlejšího pokoje, který obvykle aktivuje muž, jenž rád tuká na její okno, aby ji vyděsil. Nebo muž, kterému se líbí svléknout se donaha a běhat po areálu bez ohledu na počasí, dokud ho uštvaný personál neodchytí a neodvede zpátky do tepla.

„Co je to za kravál, Leo?“ ptá se máma a plete si mě se sestrou. Někdy se s tím prostě smírím, nechám ji, ať si myslí, že jsem Leah, a vzpomínám s ní na minulost. Zajímalo by mě, jestli Leah dělá totéž, když ji navštěvuje. Pokud ji vůbec navštěvuje.

Kéž bych si s mámou mohla pořádně promluvit. Říct jí, že mě děsí, že se v ni proměňuji, a že jediné, co mě v budoucnu čeká, je pokoj na tomhle místě, které páchne zatuchlou močí a rozvařeným zelím. Nebo že si myslím, že s mým manželem není něco v pořádku.

„Měla bys jí zavolat,“ říká Chris, když jedeme domů.

„Hm?“

„Lee. Měla bys jí zavolat.“

Po návštěvě u mámy vždycky vedeme tuhle konverzaci. Mámino zmatení, které dvojče jsem, vede Chrise k tomu, že znovu navrhuje setkání.

Leu už jsem dlouho neviděla. I když ji samozřejmě sleduju. Není to stalking. „Stalking“ – to je silné slovo vyvolávající představu nějakého oplzlého úchyla v přisiplášti, který oknem pozoruje, jak si hezká holka svléká rolák, přičemž pozadí je nasvícené tím správným světlem. Ne, nepronásledovala jsem ji. Jen jsem kontrolovala, jestli je v pořádku. Koneckonců vždycky dělala ta nejhorší rozhodnutí. Vždycky měla příšerný vkus na muže; vyhledávala ty, kteří s ní zacházeli jako s hnojem, dokonce hůř než táta s mámou. Potřebuje, abych na ni dohlédla. I když se můj vlastní romantický úsudek neukázal být nakonec zrovna nejlepší.

Nevím, kdo z nás dvou se narodil dřív, ale Leah vždycky tvrdila, že to byla ona. V nemocnici nám na každé z našich hubených, svraštělých zápěstí připevnili malý identifikační proužek. Naše kůže měla v záři světel porodního sálu barvu nedovařeného kuřete. Naše postýlky byly označeny nápisy „Holčička 1“ a „Holčička 2“. Když nás ale připravovali k odvozu domů, proužky nám sundali a oblékli nám dupačky s odlišnými barvami lemování. Náš táta tam nebyl a maminka ve snaze odvézt si sama domů dvě malinká miminka zapomněla, která barva představuje které dvojče. Táta našel mámu v hysterickém záchvatu, protože nevěděla, kdo je Megan a kdo Leah. Podíval se z usazeného, zdevastovaného obličejem své ženy na identické tváře svých dcer-dvojčat a učinil poněkud znepokojivé rozhodnutí. Jehlou a rozbitým kuličkovým perem vytetoval Lee na kotník malou tečku. Dvě tečky pak na ten můj. Ano, otec nás potetoval. Když nám bylo jen pár dnů. Byl to jediný způsob, jak nás od sebe rozeznat. Samozřejmě, když se máma trochu uklidnila, řekla mu, že mohl použít jen fixu nebo něco podobného, ale na to už bylo pozdě. Ani *my* netušíme, jestli měl pravdu; možná jsem byla ve skutečnosti starší a prvních několik dnů svého života jsem strávila jako Leah. To už se jistě nikdy nedozvíme.

Vzpomínám si, že když nám bylo asi pět, zkoušely jsme, jestli nám projde výměna. Vyměňovaly jsme se samozřejmě v jednom kuse. Dvojčata to vždycky dělají. Zvláště proto, že pro rodiče je těžší potrestat oba za zločin, který spáchal jen jeden z nich. Ale obvykle jsme se jen pokoušely vyhnout trestu za drobné prohřešky: ukradená sušenka, rozlité mléko na podlaze, malá skvrnka od fixy prosáklá papírem na dřevěný kuchyňský stůl... Tohle bylo trochu vážnější, týkalo se to fotbalu nebo sousedova skleníku. Ale prošlo nám to. Otec s vynalézavostí svých poněkud předčasně vyspělých dětí nepočítal. Děti, které měly kvůli permanentní fixe malé tečky na kotnících.

Když nám bylo patnáct, zalhaly jsme jednomu muži na dovolené v Turecku a přesvědčily ho, že je nám osmnáct. Byla to neuvážená lest, které uvěřit opravdu neměl. A on každé z nás vytetoval stejnou drobnou květinu, která navždy zakryla naše miminkovské značky. Nikdo nás pak od sebe už nerozeznal. To bylo to léto, než se všechno začalo měnit. Než se Leah začala dívat po všem, co bylo moje, a chtěla to pro sebe. Až do našich šestnácti let byly věci *naše*: naše hračky, naše oblečení, naše ložnice s palandami a každý týden boj o to, kdo si zabere tu vytouženou horní postel. Když táta odešel podruhé – nebo to bylo potřetí?; už si to přesně nepamatuju –, máma si s námi vyměnila pokoje. Pro sebe si vzala ten menší, abychom mohly vyhodit palandy a měly dvě válečky vedle sebe. Koupila jsem závěs a rozdělila jím pokoj uprostřed.

Před Leinými nenechavými prsty nebylo nic jisté: vyrabovala mi šminky, ukradla mi oblečení nakoupené za našetřené peníze ze sobotní brigády a zničila ho; zničila i knihy. Její největší pýchou však bylo krást mi přátele. A samozřejmě i kluky, kteří se na mě někdy náhodou podívali. Začala jsem se v jejím stínu scvrkávat a vypadalo to, že jí mé utrpení dodává sílu.

„Určitě by sis s ní měla někdy promluvit.“ Chris mluvil, aniž bych ho posledních deset minut poslouchala.

„Cože?“ odpovím.

„Ježíši, Meggie. Poslouchala jsi vůbec něco z toho, co jsem říkal?“

Jsmo jen pět minut od domova; uplynulo čtyřicet minut, aniž bych si toho byla vědoma. Po naší levici se objeví Stoke Park, kde se konává okresní jarmark, na němž se loni Hanna – moje nejlepší kamarádka, která bývá někdy trochu střelená – zlila a objednala si vířivku u jednoho moc milého muže, jehož se snažila i sbalit. Pak Burger King a nákupní zóna vpravo. Jednou jsme tam s Chrisem jedli největší točenou zmrzlinu

na světě, zatímco jsme diskutovali, jestli utratíme majlant za dvě pohovky do obývacího. Kupodivu je cukrový rauš skoro stejný jako opilství; nakonec jsme si koupili příborník a nový kuchyňský stůl k tomu.

„Promiň. Byla jsem duchem někde jinde.“

„Jakou nespravedlností ve svém životě jsi posedlá tentokrát?“ Zní unaveně. Jako by ho nudilo, že mluvím o problémech s Leou, i když to byl právě *on*, kdo ji znovu vytáhl. Dělal to takhle vždycky? – Popichoval mě, abych o něčem mluvila, a pak se choval jako blbec, když jsem to udělala? V poslední době si toho všímám čím dál tím častěji.

„Nejsem ‚posedlá‘.“ Znám jako dítě. *Cítím* se jako dítě. Přála bych si, abych mohla dostat záchvat vzteku, abych mohla křičet a rvát – prostě udělat nějakou zasranou scénu. Jak očištné by to bylo. Ale já to neudělám. Protože... No, my dospělí tuhle možnost nemáme, že?

„Musíš to nechat být a posunout se dál. Je to přece tvoje sestra.“

„To bys nepochopil.“ Chris je velmi rozmazlené nejstarší dítě bohatých rodičů, kteří jsou stále spolu. Jeho představa o nefungujících vztazích je směšná – největším kostlivcem v rodinné skříni Hardcastlových je jeho teta Louise, která se vdala až téměř v devětatřiceti letech a málem prošvihla příležitost vybrat si svůj díl ze svěřenského fondu. Nikdy jsem neměla srdce říct mu, že jeho drahá, milovaná teta žije ve lži, jen aby si udržela zdání. Její manželství je podvod, který jí má zajistit nárok na dědictví, ovšem jen pokud bude vdaná, a „přítel“, o kterém stále mluví, je nepochybně jediná láska jejího života. No, mám to srdce – ráda bych viděla výraz jeho tváře, až mu dojde, že jeho teta není tak dokonalá, jak si sám představuje. Víím jen, že by tomu nevěřil. A samozřejmě i kdyby tomu *uvěřil*, zkomplikoval by Louise život – možná by se ji dokonce pokusil vydědit nebo něco podobně hrozného. Ale ona ví, že já víím, a tak si pěkně vyměňujeme

přáníčka a dárky, které jsou čím dál tím otevřenější. K mým posledním narozeninám podepsala přání od Louise a Belly místo od Louise a Tonyho. Ne že by si toho Chris všiml.

V každém případě Chris ve své nevědomosti předpokládá, že všechny ostatní rodiny jsou jako ta jeho. Mýlí se. Ta moje je neštěstí, pohroma, která míří od jedné katastrofy ke druhé. Když jsme vyrůstaly, často jsem Lee odpouštěla, protože mě čas od času o odpuštění prosila a slibovala, že už nic špatného neudělá. „Na mou duši,“ říkala. Ale pak udělala něco, co jsem jí odpustit nemohla a co jí nikdy nezapomenu. To bylo ještě předtím, než jsme se s Chrisem dali dohromady. Nikdy se s mou sestrou nesetkal. Nemá ponětí, čeho je schopná.

Po návratu domů si naleju až po okraj obrovskou sklenici vína a přetékájící víno usrknu, než se rozcákne po podlaze. Chris se na mě podívá, povzdechne si a zamíří do svého pánského kutlochu, který má v hostinském pokoji, takže mě zanechá samotnou s myšlenkami na sestru a naši mámu a na všechny ty sračky, které se staly.

Dostanu oznámení z instagramu. Leah zveřejnila nějaké nové fotky. Co dělali lidé, než existovaly sociální sítě? Myslím tím, co se týče vzájemného sledování. Nemluvila jsem s ní už pět let – od té doby, co vyšla ta kniha –, ale stejně přesně vím, co včera snídala, s kým byla na rande, v které dny má jógu. A teď vím, že si včera večer s houfem kamarádek „vyhodi-la z kopýtko“ a že na sobě měla hodně vykrojené černé šaty. Krajka zářivě modré podprsenky jí vykukovala z výstřihu.

Stejně modré podprsenky, kterou si nepamatuju, že bych měla na sobě, když jsem ležela na novém povlečení ve své ložnici a můj manžel mě fotil.

Myslí si snad Chris, že jsem to byla já?

Tentokrát ji, kurva, *zabiju!*

KAPITOLA DRUHÁ

Michael byl můj první skutečný kluk. Když jsme se seznámili, bylo mi šestnáct. Zbývalo mi pár měsíců do závěrečných zkoušek; byla jsem vystresovaná a v knihovně jsem se utěšeně ládovala čokoládou, zatímco jsem se snažila opakovat si matiku. Michael chodil do posledního ročníku, usmíval se jedním koutkem a měl zplihlé vlasy. Nervózně se mě zeptal, která z nás dvou jsem.

„Megan. Promiň.“

„V to jsem doufal,“ odpověděl a posadil se na židli naproti mně.

Od té doby jsme byli nerozluční. Byla jsem úplně blázen do tohoto kluka, který si nakonec vybral *mě*. Který se podíval na *mě* a na mé dvojče a rozhodl se, že ta, kterou chce, jsem *já*. Do té doby jsem pro kluky, které Leah odmítla, byla jen cenou útěchy.

S Michaelem jsme počkali, až budu mít po zkouškách. Máma v ten výjimečný večer pracovala, dřela extra směnu v pečovatelském domě, protože táta se zase zpozdil se šekem a hrozilo, že se s platbou za nájem dostaneme do skluzu. S Leou jsme se domluvily, že půjde ven a nechá nás na pokoji. Když jsem jí týden předtím sdělila, že to chci konečně

„udělat“, připadalo mi to zase jako za starých časů, kdy jsme ležely vedle sebe na jedné z postelí v našem pokoji a šepaly si do tmy tajemství, zatímco jsme čekaly, až v zámku zachrastí máminy klíče, což znamenalo, že se máma vrací. Řekla jsem Lee, že se bojím. Bála jsem se, že nebudu vědět, co mám dělat, a že se mi Michael bude smát. Nebo ještě hůř, že to řekne všem ve škole a *oni* se mi budou smát. Leah mě uklidnila a řekla mi, že jelikož je to i pro něj poprvé, bude se bát úplně stejně.

Ale vpondvečer té „akce“ – jak se tomu u nás ve třídě začalo říkat, protože jsme předpokládali, že naši rodiče nebudou tušit, co chystáme, pokud se budeme chovat alespoň trochu mazaně – jsem musela řešit problémy v práci. Děla-la jsem na směny ve městě v restauraci a zajišťovala hladký průběh přechodu z odpoledního čaje na večere. Musela jsem čekat, až se konečně objeví jedna z ostatních servírek – nějaká holka, kterou Leah znala z divadelního kroužku. Měla skoro hodinu zpoždění a já jsem šílela. Řekla jsem Michaelovi, že se sejdem v sedm hodin u mě doma, ale měla jsem v telefonu vybitou baterii, a nemohla jsem mu zavolat, že se zpozdím. Těsně po osmé jsem se vřítla do domu a vyběhla po dvou schodech nahoru, abych našla nabíječku, zapojila telefon a zavolala mu. Byl už v mém pokoji. V mé posteli. V mé sestře a do ucha jí šeptal moje jméno.

Ukradla mi první chvilku s klukem, kterého jsem milovala. Tu noc jsem ji chtěla zabít, vytáhnout ji z postele a rvát jí do obličeje a rozbít jí hlavu o podlahu.

Michael si myslel, že to jsem já; říkal si, že jsem nervózní, a proto nejsem tak docela „ve své kůži“. Když se ale otočil ke dveřím místnosti a uviděl mě oblečenou v uniformě servírky, s mou jmenovkou, jasnou jako facka a připnutou na blůze, spatřila jsem, jak žár jeho lásky okamžitě pohasl, jak mu po tváři v jediném ohromném okamžiku bolesti i zrady přeběhl stud, vztek a celá řada dalších pocitů, které

jsem ani nedokázala popsat. Natáhl si kalhoty a utekl. Leah se posadila a nechala spadnout přikrývku, aby byla vidět její nahota. Podívala se mi do očí – „Nestál za to, ségra“ –, odhodila si vlasy dozadu a lehce se pro sebe pousmála. Vřelo to ve mně vzteky. Naštěstí pro ni přišla máma domů dřív a odtáhla mě od ní. Obě jsme dostaly domácí vězení: Leah za to, že se chovala neslušně, a já za to, že jsem to plánovala. Dva týdny jsme nesměly opustit svůj pokoj a musely jsme přemýšlet o své morálce. Můj hněv ochladl a touha zabít Leu ustoupila a já jsem začala plánovat, jak utéct před holkou, která se nezastaví před ničím, jen aby mi všechno sebrala.

No, Chrise mi nevezme. I když jsem si nebyla tak úplně jistá, jestli ho ještě vůbec chci.

Nemůžu se přestat dívat na fotku na jejím instagramu. Fotka v těch frivolních šatech s modrou podprsenkou, vykukující všem na odiv, byla pořízena na dokonale čistých schodech jejího domu. Poznávám ho podle fotek, které se před čtyřmi lety objevily v jednom vydání časopisu *Writing Magazine* poté, co koupí předraženého domu s bílou štukovanou fasádou v módní čtvrti Belsize Park oslavila dvacet týdnů na seznamu bestsellerů v *Sunday Times* – čtvrti plné atraktivních žen v legínách z lycry, které v ruce třímají personalizované ekologické pohárky s kávou, když krácejí na lekci bikram jógy. Nebo teď frčí aerobik? Lee by se to nepochybně líbilo, ať už by to bylo cokoli. Článek nazvaný „Jak žije druhá polovina“ poukazoval na nepoměrné bohatství té hrstky spisovatelů, kteří se v posledních letech prosadili. Lein dům měl hodnotu kolem dvou milionů liber. Téměř sedminásobku mého stísněného mezonetového bytečku, na který jsem si uškodnila, zatížila ho obrovskou hypotékou a žila s pocitem, že se každou chvíli něco pokazí, například že se propadne strop nebo samovolně praskne nádrž na vodu. Leah zaplatala v hotovosti a její obydlí bylo v perfektním stavu. Článek

vyšel tři dny předtím, než Chris navrhl, abychom se společně sestěhovali, sloučili své prostředky a koupili si něco hezčího. Skočila jsem po té nabídce.

Kniha, kterou Leah napsala, byla odhalením našich životů, když jsme vyrůstaly jako dvojčata. Byla to kniha, kterou jsme si slíbily, že napíšeme společně. Měl to být způsob, jak dát věci mezi námi do pořádku. Dala jsem výpověď v práci a na zimu jsme se uchýlily do chaty uprostřed ničeho: celé dny jsme psaly, celé noci propily a stravovaly se jen fazolemi z konzervy a občasnou teplou večeří v místní hospodě. Bohužel peníze, které jsme si na toto dobrodružství našetřily, došly rychleji, než jsme předpokládaly. A tak jsem si neochotně našla práci a nechala Leu v té malé chajdě, aby rukopis dopilovala a začala shánět agenta. Ale zatímco jsem dřela jako mezek na pozici účetní pro dřevařskou firmu v Readingu a přebývala ve vlhkém sdíleném domě, jen abych mohla platit nájem za chatu a posílat Lee balíčky, ona měla jiný plán. Sepsala příběh, který jsme si slíbily, že nikdy nezveřejníme, vyškrtnla z projektu mé jméno a prodala ho sama. Na knize vydělala *miliony*. Příběhy o skopičinách jednovaječných dvojčat a dvojím životě mého otce měly široký ohlas.

My – tedy Leah, máma a já – jsme byly otcova „druhá rodina“, malé nepříjemné tajemství, které skrýval před svým „skutečným životem“ s krásnou manželkou a dvěma syny, posedlými ragby. Máma se to oficiálně dozvěděla, až když nám bylo deset, ačkoli mám podezření, že to musela vědět mnohem dřív. Kniha však mámu připravila o rozum a já jí týden po jejím přečtení musela najít místo v ústavu. Schopnost ničit životy lidí kolem sebe jsme my Pattersonovi asi zdědili. Byl to odkaz mého otce.

Odkazem mé matky je však kombinace sebezapření a deziluze. První část našeho života si namlouvala, že je všechno v pořádku, a druhou byla přesvědčená, že si pro ni někdo nebo něco jde, a při každém zvuku a pohybu se ohlížela přes

rameno. Nějakou dobu s tím bojovala, ale držet hlavu nad vodou se jí dařilo jen tak tak. Až do chvíle, kdy vyšla kniha a novináři se utábořili na malém kousku napůl seschlého trávníku, kterému máma říkala „předzahrádka“, a čekali, až ji zahlédnou. Ona jako „druhá manželka“ byla tou, jejíž život a morálka byly přetřásány na veřejnosti. Moje sladká maminka, která se s tátou seznámila, když jí bylo pouhých třicet let, a která se bezhlavě zamilovala do muže, který jí slíbil celý svět. Kdy začala tušit, co je vlastně zač? – Když se vzali? Když mu řekla, že je těhotná? Když se nedostavil k narození svých dcer-dvojčat? Když s námi nikdy nebyl o narozeninách, svátcích ani Vánocích? Když jí řekl, že nemá žádné bratry, sestry, tety, strýce, bratrance? Když jí sdělil, aniž by mu po tváři přeběhl byť jen náznak emocí, že oba jeho rodiče se zabili, když byl ještě chlapec?

Paparazzi se svými objektivy a nenasytanou touhou vykreslit ji jako nepřítele ji pronásledovali jako štvanou zvěř kvůli jejímu nedostatku intuice, že s mužem, kterého si vzala, není něco v pořádku. Tvrdili, že to měla vidět, a protože byla slepá, leží na ní stejná vina jako na něm. Je tak snadné někoho demonizovat, ukázat na něj prstem a říct, že to musela být *jeho* chyba; ignorovat, že byla mladá a snadno ovlivnitelná a zamilovaná a nečekaně se stala matkou droboučkových dvojčátek, která potřebovala pleny a ubrousky a dupačky a která by ani ve snu nedokázala uživit sama. Vykreslili ji jako nemravu a upálili na hranici. Vzpomínám si na ty titulky, které ji označovaly za běhnu, a na obzvláště zlomyslný článek doprovázený nekvalitní fotografií, na níž bylo na prsa bílých šatů, které měla na sobě, photoshopem připsáno slovo „cizoložnice“.

Zasraná knížka a zasraní novináři. A moje zasraná sestra, která vzala matce poslední zbytky zdravého rozumu a předhodila je vlkům, aby si mohla koupit nějaký luxusní barák. Kéž bych ji tehdy zabila.

V jediném rozhovoru, který jsme spolu vedly od chvíle, kdy tu knihu vydala, mi řekla, že to s penězi nemá nic společného. Že částka, kterou vydělala, pro ni byla stejně překvapivá jako pro mě. Setkání toho dne byla náhoda. Stála ve frontě na kávu v Kew Gardens, na sobě úzké džíny, kotníkové boty ze světle hnědé kůže hebké jako samet a jednoduché bílé tričko, vlasy svázané do hladkého culíku. Ztělesnění ležérní elegance, které jsem nikdy nedokázala dosáhnout, i když Leah byla mým zrcadlem. Vlastně mým zrcadlem *není*. Některá dvojčata jsou *skutečnými* zrcadly: jedno levák a druhé pravák, drobné pihy na pravé tváři u jednoho a na levé u druhého.

Ale Leah *jsem* já.

Moje dokonalé dvojče.

Ačkoli jsme v myšlení, chování a trávení volného času tak odlišné. A přestože je náš vkus tak rozdílný, vždycky jsme skončily se stejným účesem. Po incidentu s Michaellem jsem si jako projev vzpoury nechala ostříhat vlasy na mikádo. Ve stejnou dobu si Leah na opačném konci města v jiném kadernictví nechala udělat přesně to samé. Říkala, že mi tím chtěla dokázat, že chce, aby nás lidé od sebe rozeznávali, že už nikdy nepřekročí hranici, jako to udělala s Michaellem.

Myslel si snad Chris, že jsem to byla *já* v tom modrém spodním prádle?

Můj vlastní manžel by ale *poznal*, že to nejsem já. Leah by přece nedokázala před mužem, kterého jsem si vzala, předstírat, že jsem to já. Před mužem, který mi přede všemi slíbil, že mě bude milovat až na věky věků.

Ale jestliže věděl, že to nejsem já...

Proč by to dělal? A jak? Nikdy se nesetkali, můj manžel a moje dvojče. S Chrisem jsem se seznámila několik měsíců po vydání knihy. Oslovil mě ve vlaku, když jsem jela z práce domů.

„Jste ta, kdo si myslím, že jste?“ zeptal se mě. Zavrtěla jsem hlavou, odvrátila se a dál popíjela mírně teplý džin s tonikem z plechovky. Odměna po pekelném týdnu.

„Jste ta druhá?“ zeptal se a mé evidentní signály, aby mě nechal na pokoji, ignoroval.

Nakonec jsem se podvolila a podívala se na něj. Na jeho uhrančivě modré oči a drobné vrásky kolem nich, když se usmál. Chtěla jsem cosi hrubě odseknout, ale náhle jsem se ze sebe snažila vydolovat něco duchaplného, zatímco má zrádná ústa vyslala na neznámého úsměv. „Vinna v plném rozsahu,“ řekla jsem a zašklebila se, když jsem si uvědomila, jak směšně to zní.

„... že nechcete, aby vaši rodinu propíral bulvár?“ Posadil se na sedadlo naproti a jednou rukou sáhl do batohu na klíně, aby vylovil dvě plechovky o něco víc vzpružující značky džinu s tonikem. „Nápoj?“ Jednou plechovkou lehce zamával. Chris má zvyk spojovat věci do skupin nějakým společným výrazem, takže jakýkoli alkoholický drink je „nápoj“, ačkoli to, o jakém nápoji se zmiňuje, je dáno denní dobou, místem a společností; konvence, která se přísně dodržuje, a kterou však zná jen pár vyvolených. „Svačinka“ je běžný název pro jakoukoli slanou pochutinu – musí být slaná, aby platila – konzumovanou u televize. Bez ohledu na denní dobu konzumace je jakýkoli pokrm obsahující slaninu „snídaně“, pokud se ovšem nejedná o hamburger se slaninou, protože to samozřejmě snídaně není. V průběhu let jsme jeho slovník doplňovali. „Telka“ je cokoli otupujícího, co můžete sledovat bez kapky pozornosti; „dovča“ je druh výletu, kde prim nehraje lokalita, jako spíš přítomnost slunce a koktejlů. Poprvé mi to přišlo roztomilé: to, když jsme se ruku v ruce procházeli terminálem na Gatwicku a snili o pokoji s bazénem přímo před ložnicí v all inclusive rezortu v Turecku, zatímco on prozpěvoval písničku o tom, jak jedeme na dovolenou a jak si užijeme spoustu legrace. Teď, mám-li být upřímná, mi z toho slova trochu naskakuje husí kůže.

Každopádně Chris byl během té cesty vlakem dobře zásobený, a když jsme zastavili na nádraží v Guildfordu, měla

jsem v sobě tři dvojité džiny a trochu jsem se zamotala. Mlhavě si vzpomínám na večeri v malém italském bistru v horní části hlavní ulice a na cudný polibek u dveří mého bytu. Zeptal se, jestli může jít dál, a já předstírala zděšení, než jsem se vyjádřila, že já „ten typ holky“ nejsem.

Aby bylo jasno, nebyla jsem žádný typ holky, alespoň ne důsledně; za ta léta jsem zažila dost spontánních a neuvážených úletů. Ale něco ve mně přes ten džin a víno křičelo, abych ho ten večer do bytu nepouštěla.

Ráno jsem s třetící hlavou od něj našla v mobilu pár esemesek, v nichž mě prosil, abychom se znovu viděli. Tehdy jsem si myslela, že ten vnitřní hlas je můj anděl strážný, který dohlíží na to, abych dodržela pravidlo tří schůzek. Myslela jsem si, že možná tenhle muž bude „ten pravý“ a že bych s ním tak rychle do postele skákat neměla, jinak si o mně bude myslet bůhvíco nebo podobné kecy.

Nebo to možná *byl* můj anděl strážný. Křičel na mě, abych si ho *nikdy* do bytu nepouštěla.

Chris povýšil z cizince z vlaku na přítele, pak na snoubence a nakonec na manžela. Nikdy nenaléhal, abych mluvila o své rodině, ani nežádal, aby se s někým z nich seznámil, kromě mámy. Věděl, jaká je to šílená, posraná parta idiotů, a nechal mě, ať to tak zůstane.

Jak se tedy beze mě seznámil s Leou? Jak dlouho se znali? Kolikrát byla u mě doma, seděla na mém gauči, ležela na mé posteli? Říkám spíš „na“ než „v“: Chris to nemá rád pod dekou; je tím druhem milence, který musí mít všechna světla rozsvícená a modlí se, aby někde poblíž viselo zrcadlo. Zpočátku to bylo sexy. Teď si spíš připadám jako cvičený tuleň, který by raději šel s horkým kakaem do postele a četl si knihu o žhavých románcích jiných lidí.

Vypátral ji Chris jen proto, aby si se mnou pohrál? Nebo tím lovcem byla Leah? Část mého já si vždycky říkala, co Leah nakonec musí udělat, aby zničila můj svět. Musím zjistit pravdu.

Její instagram je plný fotek z obědů a z interiérů černých taxíků a jejich pohledů přes obroučky brýlí – nejspíš falešných, protože její zrak je, předpokládám, stejně dobrý jako ten můj –, s hashtagy jako *#pracujicidivka*, *#musimmakat*, *#byznysmrchynaobede* a spoustou dalších banálních sraček, které absolutně nesnáším. S obtížemi hledám způsob, jak ty řetězce písmen rozdělit do rozumných slov. Moje dvojče se tím však živí. Když píše „byznysmrchy“, doslova tím myslí jiné ženy, které se, stejně jako ona, jen tak poflakují a vlastně vůbec nic nedělají. Ale stejně je dle všeho unavená a vyčerpáná a *#potrebujimeditaci*. Její poslední post končí omluvou, že si dává pár dnů pauzu: *#dekomprese* a *#najitsamasebe*, a že nějakou dobu nebude psát. *#domovjetamkdejesrdce*. To je její poslední status. Víím přesně, kde bude.

Vzhledem k tomu, že je pondělí odpoledne, naštěstí se mi daří vyrazit z kanceláře v docela rozumnou dobu. Cesta na chatu však v onom provozu stejně trvá přes dvě hodiny. Jsem rozčilená a podrážděná; neustále jíždím do cesty ostatním řidičům a nadávám, když mi dělají totéž. Moje nálada je čím dál tím horší. V duchu si přehrávám scénu, kdy se s ní setkám tváří v tvář, snad stokrát – a pokaždé je ještě nesnesitelnější, ještě samolibější, ještě větší mrcha, až se stane parodií sebe sama. Konečně sježu z hlavní silnice a najdu si malé parkoviště národního parku. Nechám tu auto a zbytek cesty dojdu pěšky, abych se trochu uklidnila, než se s ní sejdu.

Řekla jsem Chrisovi, že dnes večer zůstávám v Londýně, takže mě doma nebude čekat. Když jsme se brali, dohodli jsme se, že nebudeme „jeden z těch párů“, které mají pocit, že se musí neustále hlásit a vždycky potřebují vědět, kde se nachází ten druhý. Snažíme se dát si vědět, kdy nebudeme doma na večeri, a hlásíme, když se zdržíme. Navíc dbáme na to, abychom měli každý druhý pátek večer „rande“. Funguje to. Zejména proto, že oba hodně cestujeme za prací, i když

utrácím majlant za data, abychom si mohli pravidelně volat přes facetime. Jednou když Chris nemohl přijet – jeho kolega měl vážnou operaci, a on ho musel zastoupit na konferenci –, omlouval se tak vehementně, až jsem si myslela, že si přivodí infarkt. Byli jsme na to všechno tak strašně pyšní, zvláště v prvním roce, jako pan a paní Hardcastlovi.

Ale vždycky jsem si tak trochu říkala, jestli jsem mu k nevěře nedala příliš mnoho příležitostí. Že jsem byla k jeho večerům, které trávil sám v neosobních hotelech, kde neměl kromě popíjení na cestovní náklady nic jiného na práci, příliš shovívavá. Já jsem ho nikdy nepodvedla, navzdory tomu, kolik příležitostí na trochu „útěchy“ nebo „rozptýlení“ (nebo nějaký jiný módní výraz, co se nosí) jsem měla. Jediný případ, kdy jsem o tom byť jen zauvažovala – jen *zauvažovala*, nikdy jsem se k tomu neodhodlala –, byl s chlapem, který mi to prostě naservíroval černé na bílém.

„Přiď ke mně na pokoj. Objednáme si pokojovou službu, vybílíme minibar a spácháme skutek.“ Měl podobný přízvuk jako já.

„Je ti taky třicet dva, řekla bych?“ otázala jsem se ho. Chodívali jsme do stejného ročníku – i když každý v jiném městě wiltshirského hrabství – a používali jsme stejný dvojsmyslný výraz, abychom před rodiči utajili svou činnost. Přikývl a zasmál se. „Možná bych mohl nabídnout...“ Udělal pohyb, který jsme používali pro orální sex.

Odmítla jsem, ale chvíli jsme seděli u baru a vzpomínali na školu a hračky, které jsme měli jako děti, na filmy, které jsme sledovali, a na hudbu, která nás jako sdílený soundtrack provázela do našeho dospívání. Možná jsem ho neměla odmítnout. Možná by se pak můj život odvíjel úplně jinak. Možná bych pak nejela na chatu konfrontovat svou sestru, že šuká s mým manželem.

Říkám „chata“, ale teď už z ní zbyla jen skořápka. Našli jsme ji, když nás táta vzal pod stan – to nám bylo asi osm.

Opuštěná stará usedlost s malým ohništěm a stromem prorůstajícím středem toho, co kdysi mohlo být obývánkem. Studna na zahradě byla zatlučená prkny a dřevo ztrouchnivělé natolik, že když jsem se přiblížila na metr, rozbušilo se mi srdce. Noční můra, že se svalím, že zakopnu o kámen nebo větev a zřítím se hlavou napřed na hniající dřevo, že uslyším, jak se prkna kolem mě lámou a já padám do hlubin vlhkého jícnu studny. Leah mé obavy ignorovala a prohlásila, že je to náš „domov“. Utábořily jsme se v malé oplocené zahrádce, kterou – jak Leah slíbila – jednoho dne určitě zrenovujeme a dáme tam branku jako v *Tajemné zahradě*. Útočiště pro dvě malé holky, které si nebyly vždycky úplně jisté, kam vlastně patří.

„Patříme sem,“ říkávalo moje dvojče. „Spolu.“

Asi před třemi lety koupila zalesněný pozemek o deseti akrech, na kterém zřícenina stála. Bylo tam i malé jezírko a ona na jeho břehu nechala postavit srub s obrovskou terasou, která do jezírka vybíhala.

Když jsem se přiblížila, chata byla zalitá měkkým světlem. Soudě podle legín a mikiny, které má na sobě, to vypadá, že je sama: vlasy smotané do rozcuchaného drdolu, obličej bez make-upu, kterého si obvykle nanáší vrstvy. Alespoň jedinkrát byla oblečená jako já. Přikrčím se v křoví a sleduju, jak vysypává do mísy dvě rodinná balení čokoládových tyčinek a do obrovské sklenice nalévá přes půl láhve bílého vína. Rozhodně je sama.

Nerada to říkám, ale Pattersonovi v genech měli vždycky hubenost. Můžeme se cpát, a pořád zůstáváme na stejné váze. Prosím, nebuďte na nás za to zlí. Máme příšerné vlasy a stojí nás majlant, abychom na uzdě udržely vpád šedin, které nás trápí už od pozdní puberty. A taky máme srostlé obočí, které dorůstá, ať si ho trháme, jak chceme, jestli vás to uklidní. Teď mrzne a já jsem se zastavila a zoufale toužím být na té terase, kde jako v pěkné pivní zahrádce stojí jedno

z těch krásných venkovních topidel, i když vím, jak jsou pro planetu škodlivá. Přinutím se ale počkat, až se Leah usadí na velké proutěné pohovce a přetáhne si přes nohy deku. Zrovna se chystá sáhnout po sklenici vína, když vyjdu ze stínu.

Nevyleká se ani sebou necukne. Jen nadzvedne roh deky, abych pod ni mohla vklouznout, a podá mi sklenku. Dva pytlíky čokolády v jedné misce. Dvě odměrky vína v jedné sklenici. „Říkala jsem si, jak dlouho ti to bude trvat,“ řekne.

Dám si velký doušek ze skleničky a podám jí ji zpátky. „Věděla jsi, že přijdu?“

„Věděla jsem, že se mu podíváš do telefonu a najdeš tu fotku.“

„Víš o tom?“

„Že jsem tu fotku nastražila?“

„Kdo vlastně jsi?“

„Že jsem opravdu Leah?“ Zachichotá se – ne jako stydlivka, která flirtuje, ale ve smyslu „Ach, kdybys tak věděla všechno“. „Jak dlouho jste svoji?“

„Tři roky.“

„Myslíš, že mu to nedošlo? Ježíši, vždyť je to, do prdele, tvůj manžel! Všiml by si, kdyby ses chovala jako někdo úplně jiný.“

Přikývnu. Samozřejmě že to Chris ví. Tohle není nervózní puberták, který je na prahu svého vlastního „poprvé“ ke všemu ostatnímu kolem slepý. Tohle je dospělý muž, s nímž sdílím lůžko už čtyři roky. „Proč, Leo?“

Lokne si vína a pak popadne hrst čokolády, pokrčí rameny a všechnu čokoládu do sebe hodí, spíš jako by ji vdechla, než jedla. Posune se tak, aby mi seděla tváří v tvář. „Něco tu je... Já nevím. Něco na něm není v pořádku, Meg.“

„Takže sis myslela, že s ním budeš prostě šoustat? Jen abys... Co vlastně?“

„Jsi moje malá ses –“

„O tři minuty, Leo. Pravděpodobně.“

„Určitě. To po mně vyjel ale *on*, Meg. Přísahám. Byli jsme ubytovaní ve stejném hotelu. Nejdřív mi neřekl, kdo je.“

„Ale prosím tě! To ses nikdy nepodívala na můj facebook? Neviděla jsi fotky z mé svatby?“

„Neuvědomila jsem si to. Měla jsem jednu nebo dvě skleničky, a *on* je extrémně přitažlivý. Myslím, že někde uvnitř jsem si řekla: Hele, tohohle chlapa znám, ale nikdy jsem si nedala dvě a dvě dohromady, že by to mohl být manžel mé sestry, se kterou se nevidám. *On* ale věděl, kdo jsem.“

„Jasně že to, kurva, věděl! Máme úplně stejný obličej, do prdele!“

„Já za to nemůžu, že tvůj manžel je nevěrnej hajzl, Meg.“

„Kdy sis uvědomila, kdo to je?“

Alespoň má tu slušnost, že se zatváří trochu provinile.

„Říkal mi ‚Megan‘.“

Zasténám, vytrhnu jí skleničku z ruky a hodím do sebe pořádný doušek vína.

„Byl to průser. Z jeho strany. Ve chvíli, kdy mu to ujelo, se zarazil a zdřevěněl jako pes, kterého přistihli, jak se snaží krást kočce z misky. Prostě ztuhl s rukama na mých bocích a čekal na mou reakci.“

„Takže předpokládám, že jsi mu dala facku a okamžitě jsi běžela zavolat svému dvojčeti, abys mu řekla, že jeho manžel je nevěrnej bastard. Jenže já si na takový telefonát nepamatuju.“

„Já... *On*... Já...“ Odkášle si. „Řekl mi, že máš problémy. Myslím, tímhle směrem. A že se to vlastně nepočítá jako nevěra. Viděl mě v baru a myslel si, že to bude jako mezi tebou a jím. Jako kdysi, než jsi začala být divná, upjatá a frigidní.“

„Nejsem ‚frigidní‘.“

„Okay.“

„Okay“. Nesnáším, když to moje sestra říká. „Okay“. Jako bychom byly ještě malá děvka.

Jako by nepřefikla mého manžela.

„Je divný, Meg.“ Něco na způsobu, jakým to říká, je. Víím, co tím myslí. „On tě vtáhne do sebe.“

Ano, ano, vtáhne. Cítím to taky, dokonce i když se snažím od něj utíkat. Pokračuje: „Každý coul mého já od něj chce utéct, ale já prostě nemůžu.“

Něco o tom víím, můj život je v neustálém pohybu. „Je to můj manžel, Leo. Žádný další přítel, kterého bys mi mohla ukrást.“

„Miluješ ho, Meg?“

„Nevím.“ Můj hlas zní přidušeně, tlumí ho stromy za námi, lomí se v měsíčním světle na jezeře.

„On tě miluje, Meg. Ty to víš, že jo?“

Přikývnu. Toho se právě bojím.

„Opravdu tě miluje.“

Já víím. Děsí mě.

„Co by udělal, co myslíš? Kdyby věděl, že víš?“

Polknu. Nevím. Nechci to vědět.

„Mám mu to říct?“ Sáhne po telefonu. „Dát mu avízo, že jeho žena o jeho malé aférce ví a že by na něj mohla být docela naštvaná. Že by si mohla sbalit kufry a vykašlat se na něj.“

Displej jejího telefonu rozsvítí tmu kolem nás. Srdce mám až v krku, když projíždí kontakty a hledá jeho číslo.

„Ach, ‚Chris‘. Tady je.“

Těžká láhev vína se zhoupne v čistém oblouku. Překvapí mě, že se při kontaktu s její lebkou neroztříští na kousky. Místo toho se v nočním vzduchu ozve hluboké „buch“. Telefon jí vypadne z ruky, s rachotem dopadne mezi dřevěné laťky terasy a se žbluňknutím spadne do vody.

Krve je víc, než bych čekala. Ne že bych tedy čekala, že někdy zabiju svou sestru. Bez ohledu na to, jak často jsem to už udělat chtěla.

KAPITOLA TŘETÍ

Jak se vyvléknete z vraždy?

To není zrovna něco, co se dá vygooglit.

Potřebuju plán.

Do prdele, do prdele, do prdele!

V kapse mikiny mi zavibruje telefon: *Kde jsi, Meggie?*

Je to Chris.

Na zádech mi vyrazí studený pot a já se rozhlížím kolem sebe a hledám, jestli ho někde nespátřím. Samozřejmě tu není a nesleduje mě.

Dělá to, co obvykle: Kontroluje mě a předstírá, že je starostlivý manžel. Ujišťuje se, že jsem si nevyšla s nějakým jiným chlapem. Zavřu oči a pokusím se popadnout dech, ale před očima mi nepochopitelně plave jeho tvář. Ne Chrisova – toho chlapa z hotelu.

Co kdybych ten večer prostě řekla „ano“? Kdybych šla k němu do pokoje a vyspala se s ním?

Je snadné přemýšlet stylem „co kdyby“.

Co kdyby se Chris s mou sestrou nevyspal?

Co kdyby Leah byla tou milou, normální sestrou-dvojčetem, po kterém tak zoufale celé ty roky toužím?

Co kdyby mě měla ráda a podporovala mě, místo aby se při každé vhodné příležitosti snažila rozcupovat celý můj svět na kousíčky?

Co kdyby se Chrisovi nepokusila říct, že vím?

Co kdybych ji nezabila? Přímo tady, na terase její chaty?

Co kdybych si dokázala představit, co mám teď, sakra, dělat?

Musím získat čas. Udělat si v hlavě čisto, abych si to mohla promyslet. Píšu Chrisovi nějaké žvásty o práci. Nikdy se mě na práci neptá. Díkybohu za malá milosrdenství.

Ve sklence vína, kterou držím v ruce, plave malá kapka karmínově zbarvené krve. Dívám se, jak pomalu krouží sklenicí. Na okamžik si představím, jak se právě teď vznáším ve studené tekutině.

Mohla bych klidně sestoupit z terasy do kalné vody dole a oddat se ledovému zapomnění. Je únor, bylo by to tak snadné. Místo toho víno vypiju. Krev mé krve.

Někteří lidé proplouvají životem a ve své DNA mají uloženou instinktivní cestovní mapu, která jim nabízí správné odpovědi, kdykoli je potřebují. Já mezi ně nepatřím. Potřebuju čas, klid a prostor k přemýšlení. Bez rozptylování. Moje mrtvé dvojče je rozptýlení. Je těžké ji ignorovat, jak tam leží na proutěné pohovce, z hlavy jí prýští krev a oči se jí v plápolajícím světle petrolejky skelně lesknou. Vypadá jako vosková figurína z muzea Madame Tussaud. Dokonalá, ale přece jen nedokonalá. Každý detail její tváře je zachycený, přesto váš mozek ví, že něco není v pořádku. Něco, co vaše vědomí nedokáže pojmenovat, kdy však váš plazí mozek křičí na pomoc jako výstražné světlo. Kdy vám říká, abyste utekli a nikdy se neohlíželi zpět.

Nemůžu utéct. Nemám kam jít, nemám se kam schovat. Není nikdo, kdo by mi pomohl tenhle průser vyřešit. Musím získat trochu času. Nebo alespoň najít způsob, jak věci zpo-
malit.

Náš táta byl rybář. Ne takový ten mořský vlk, ale ten druh rybáře, co sedí na pohodlné stoličce a s několika pruty ve vodě možná chytne jednoho kapra. Když Leah nechávala staveň chatu, představovala si, že ji bude příležitostně pronajímat mužům, jako byl náš drahý tatík.

Možná ji dokonce napadlo, že by ho sem mohla vylákat, že by tu mohl strávit nějaký čas a spravit mosty mezi námi nebo tak něco. Vždycky si pěstovala naději, že se otec jednoho dne za to, co spáchal, omluví a rozhodne se, že nám přece jen chce být dobrým otcem. Ale ani vějička v podobě podílu na penězích, které nakonec vydělala, ho nepřilákala, ačkoli sám vydělal nějaké peníze prodejem své verze příběhu bulváru, čímž mámu zatáhl do ještě větších sraček. Jako by jí už tak dost neublížil. Každopádně vedle chaty stojí ještě malé stavení. Malá kůlna, kam se dá uložit nejrůznější rybářské nádobíčko.

Zpanikařím ještě víc, když se v chatě snažím najít klíče od kůlny. Nakonec je najdu v malé misce na krbové římse vedle Leiny fotky, na které se usmívá do objektivu, jako by jí bylo všechno jedno. Potlačím vzlyk; teď na to není čas, zatím ne. Vypotácím se ze dveří zpátky na terasu, pohled záměrně odvrátím od jejího bezvládného těla a zamírím ke kůlně. Prosím, prosím, prosím. Ať tam je...

Je tam! V jednom rohu stojí obrovský mrazák, stejný jako ten, který míval táta na návnady. Jeho jemné bzučení uklidňuje jako bílý šum v letadle. Na dně leží jen pár malých pytlíků s návnadou. Asi tušíte, kam mířím.

Všichni jsme v televizi viděli dost detektivek na to, aby chom věděli, že *rigor mortis* nastupuje poměrně rychle, a tak nemám času nazbyt. Ale i tak je těžké manipulovat s ní. Když ji napůl vleču a napůl nesu přes terasu ke kůlně, hekám a potím se a modlím se, aby ten hluk nepřilákal nějakého časného pejskaře. Uložení do mrazáku mě stojí poslední zbytky sil. Než zavřu víko, shrnu jí vlasy z obličeje a zamáčknu oči.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dokonalé dvojče.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.